Ч. 205. Середа 27 (14) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

О титул міністра війни. — З ческого сойму.— По убитю Столипіна.

На оногдашнім засіданю угорскої палати послів вніс пос. Апоній інтерпеляцию в справі титулу міністра війни, а пос. Рат в справі заяви міністра війни. Поіменні голосованя опозиция відкликала з порядку нарад, почім промовляв пос. Естергази. По перерві умотивовував пос. Апоній інтерпеляцию, при чім зазначив, що в іменованю нового міністра війни опущено слово „державний“. Бесідник міг би се з вдоволенем привитати, коли би се мало означити, що попередний погляд про одноцілу армію не віджиє. По закону було би пожадане, щоби всі спільні міністри також на зовні уживали титулу спільних міністрів, бо се було би зовнішною ознакою, що Австрия і Угорщина є двома ріжними державами, які для полагоди спільних інтересів установили спільних міністрів. Бесідник питає предсідателя міністрів, чи знає про се, що в номінацийнім декреті опущено близше поясненє міністра війни і чи назве се згідним з істнуючими законами.

Ситуация в ческім соймі поправила ся. Угодові переговори були спинили ся через то, що на внесенє ческих аґрариїв всі три ческі сторонництва соймові поставили спільне внесенє про утворенє постійної комисиї для елементарних шкіл, а Німці сему оперли ся, добачуючи в тім розширенє рам соймової сесиї. Намістникови повело ся з підмогою предсідателя народно-політ. комисиї ґр. Клям-Мартініца, особливо ческих аґрариїв наклонити до того, що вдоволяють ся розслідами кр. виділу про дорожню і способи заради, та звітом, який має бути предложений про се соймови в грудни. Опирають ся ще тілько ческі радикали, однак не будуть починати боротьби на случай ухваленя сеї компромісової предлоги, а наслідком того можна сподівати ся спокійного закінченя соймової сесиї.

Народно-політична комисия розпочала діяльність в присутности кн. Туна. Іменем ческих сторонництв заявив др. Форшт, що приступають до уладженя межинародного порозуміня проголошенем постійної комисиї вибраної торік, котра має відновити розпочаті торік наради. Іменем Німців заявив пос. Пахер, що й они годять ся на сталу комисию. Звітником вибрано посла Металя, котрий виробив зараз потрібну предлогу і предложив по полудни комисиї.

З Праги доносять: На суботнішнім засіданю сойму член краевого виділу Бурян предложив звіт в справі уреґульованя платні для учителів народних і виділових шкіл і поставив внесенє на вибір шкільної комисиї, зложеної з 24 членів, яка мала би радити над сим проєктом, і комисиї скарбової, зложеної також з 24 членів, яка винайшла би грошеве покритє на се. По зложеню заяв зі сторони Чехів і Німців, сойм приняв всі внесеня краевого виділу. По сім засіданє замкнено. Нове засіданє відбуде ся в середу 27 с. м.

З Петербурга доносять: Оголошено іменованє Коковцева президентом міністрів з полишенем і дальше в єго руках теки міністерства скарбу.

„Россія“ пише: Часописи рознесли чутку о зміні росийскої політики в наслідок смерти Столипіна. Політика Столипіна звязана орґанічно з житєм росийскої державиі її потребами не може скінчити ся зі смертию свого представителя. Задачию росийского правительства було і позістане надальше плеканє монархістичної ідеї, стереженє прав росийского монарха і росийского народу. Предсказуванє скріпленя абсолютизму яко наслідку київского убийства має очевидно на ціли непокоєнє публичної думки. Противно, ідея народного представительства вкорінила ся вже в сьвідомість народу, стає ся щораз більше народною і творить сильну основу до борби з революцию і терором.

Цікаві причинки до характеристики київских сьвят подає „Нов. Время“, котре пише: „На самі поїздки урядників до Київа, для орґанізациї охрани видано 200 тисяч рублів.

Цьвітка з пропасти.

(Оповіданє з Крети — Фр. Райтера).

Іман виголосив торжественним голосом молитву, благословлячи та осьвячуючи подружє. Весільні гості, свояки і приятелі покріпили ся до сита коштом батька молодої. Та коли старі заїдали медівники, молодіж танцювала до півночи. Їдженю і питю, жартам і гульбі, сьпівам, крикам і стрілянині не було кінця.

Остаточно при яснім сьвітлі місяця та звізд рушив весільний похід до дому. Попереду новоженців ступали флетисти і барабанщики; мужчини серед дружини були узброєні від голови до стіп: се ґамілїоти або весільні приятелі виряджали молоду, гарну Зоґру, до дому її чоловіка Якова Кґаіра, значно старшого від неї.

З Коракіса (на півострові Акротірі), родинної місцевости молодої, до Кґалєпи, де мешкав чоловік, дорога в простій лінії недалека; для птаха досить махнути кілька разів крилами. Але Коракіс лежить немов орлине гніздо майже прямово над Кґалєпою, причіплений високо до стрімких скалистих стін, а єго вершки панують над цілим заливом Суда та протилежним берегом Аптери, богатим в гарні ряди гір і памятки клясичної старовини.

При сьпіві старих кретийских народних пісень посував ся похід спершу вузкими дорогами, що подобали радше на сходи ніж на стежки, долів поміж пахучі гіркі цьвіти. Поволи кінчили ся скали і для людскої ноги зазначувала ся вигідна стежка, що вела місцями, де ростини могли виступати цілими корчами. Показували ся вже й оливні, помаранчеві та міґдалові дерева, що зливали ся зі зеленію весняної ростинности, а рожеве марево розвиднюючого ся ранку викликувало мягку гру зі сніжною білостию бросквиневих і міґдалових цьвітів, між тим коли ясно-зелене листє оливних галузий творило гарний контраст супроти темної зелени гордовитого лаврового листя.

Поволи сходив веселий похід в долину, а співи, вівканя і стрілянина відбивали ся відгомоном від скал. При першім проміню теплого весняного сонця, що маєстатично піднялось над далекою Ідою, весільна дружина побачила у своїх стіп село Кґалєпу з єго тихими домами, поважними будинками подібними до замків, з єго зеленими городами і старими оливними гаями.

— Кальорісіке*), кальорісіке! — роздав ся сильний голос з груди сфакіота, коли далеко на полудни понад пальмами і кедрами, понад грецкими монастирями і турецкими віллями зарисувались піднимаючи ся амфітеатрально, маєстатичні „білі гори“, яких сніжні вершки зарожевілись в ранішнім сьвітлі.

— Кальорісіке, кальорісіке! — відповів цілий похід, Греки і Турки.

Був вже білий день, коли похід дійшов до домівки Якова Кґаіра — добре уладженого млина, котрого колеса обертав недалекий водопад.

Молода виглядала втомлена. В часі весільного принятя сиділа за столом як німа, байдужна супроти всього, що довкола неї діяло ся, не рухаючи ні одної страви. Коли-ж вибрала ся до своєї нової домівки, тремтіла на цілім тілі, немов ідучи на смерть. Перед млином находив ся великий плоский камінь а за ним отвирала ся пропасть. Знесилена усіла на той камінь і бездушними очима, що визирали спід заслони, глядїла перед себе.

Кґаір старав ся відправити весільних гостий.

— Дивіть, — говорив — вже сонце високо!

Але Кретийці, старі чи молоді, люблять сьміяти ся; почали жартувати зі старого Якова, старого осета, що залюбив ся в рожі.

— Нехай Аллах здоймить трийцять літ з твого поморщеного чола! — говорили одні.

— Якове, бажаю тобі більше синів ніж маєш волосків на голові — кепкували другі.

І безнастанно сипали ся слова жарту і дотепу, легкодушности і злоби, безнастанно го-

*) Дай Боже щаста!

Охрану орґанізував Курлов, Веріґін, Спиридович і Кулябко. Веріґін орґанізував охрану на полтавских сьвятах, а також в Раконіджі. Баґров мав відвічальне поручене охороняти Столипіна. Курлов цілковито довіряв Кулябці, а особливо Веріґіну, який близько стояв до родини Курлова. Найбільший досьвід між ними мав Веріґін і тому особливо незрозуміло, чому він не не виконав обіжника Столипіна, щоби не допускати „сотрудників" до охорони висших урядників. Більше поки-що про орґанізацию київскої охрани годі сказати, бо тяжко навіть назвати всіх, що мали відношене до події".

Суд над Боґровом відбував ся в київскій кріпости, в одній з тамошних казамат досьвіта при сьвітлі лямп. Боґров слухав спокійно і байдужно читаня акту обжалованя. Коли попросив, щоби єму дали папір і олівець до написаня своїх зізнань, єму відмовлено з причин формальних. Боґров зрік ся оборони. Покликано 12 сьвідків, між ними Кулябка. Прокуратор випитував Кулябка, а від инших сьвідків відступив. Кулябко, як оповідають, з записником в руці виказував, які услуги для охрани зробив Боґров. На питане, длячого не арештував в мешканю Боґрова тих революціоністів, котрі після рапорту Боґрова мали приїхати до Києва, відповів Кулябко, що бояв ся, щоби їх арештованєм не зрадити Боґрова. Відтак зізнав, що не знав нічого про окружник Столипіна, котрий заказував повіряти охорону найвисших осіб неурядовим сотрудникам охрани.

Тайні аґенти пильнували помешканя Боґрова сподіваючись, що там суть революціоністи, о котрих Боґров зробив донесене. Здивували ся не мало, коли він сам вийшов але старший аґент їх успокоїв і они стали перед помешканєм все ще дальше, підчас коли Боґров пішов до театру.

Не вжеж ізза Тріполіса лагодить ся війна? З Риму наспіла вість, що дві дивізиї кораблів з кількома торпедовцями і кількома антиторпедовцями відплили з порту в Сиракузах. Здає ся, що тота фльота причалить вже нині до Тріполіса. Кажуть однак, що поки що не єсть ще намірене висаджуванє войска на беріг. З Константинополя знов доносять, що два турецкі кораблї воєнні відплили з Крети до Тріполіса.

Новинки.

Львів, 26 вересня 1911.

— **Курс неграмотних** почав ся вже 23 с.м. в школї Руского товариства педаґоґічного (улиця Мохнацкого ч. 12) і веде ся в 2 відділах: 1) для початкуючих, що ще зовсім не знають читати нї писати і 2) для таких, що вже в науці поступили. — Крім сего веде ся ще курс нїмецкої мови для робітничої молодежи і старших, рівнож в 2 відділах. — На сї курси зголошувати ся можна кождої неділї від 3—4 пополудни. Обовязком всїх наших пань повинно бути, посилати свої слуги на згадані курси. Про те мають дбати також й наші братства тай товариства і читальнї, особливо-ж товариство „Зоря", „Львівска Русь" і „Сила". — **Курс українскої мови** для дївчат в міских школах пічне ся в суботу (30 вересня) о 3 год. попол. Просить ся дотичних оо. катехитів, щоби загріли молодїж до науки рідної мови і заохотили їх вписати ся на курс дня 30 вересня о 3 г·д пополудни ул. Мохнацкого ч. 12.

— **Новий рік шкільний** на львівскім унїверситетї починає ся дня 1 жовтня. Вписи відбувають ся від 23 вересня до 8 жовтня, а опісля, за дозволом збору професорів від 9—15 жовтня, а за дозволом сенату до 15 падолиста. — Ректором на сей шкільний рік є др. Фінкель, деканом богословского виділу о. др. Вайс, правничого виділу др. Долиньский, лїкарского др. Ридиґер, фільософічного др. Вартенберґ.

— **Конкурс.** Руска Тов. Педаґоґічна у Львові розписує отсим конкурс на одноразову підмогу в квотї 120 К з фундациї ім. Романа Алексієвича для учителїв і учительок або вдів і сиріт по учителях шкіл народних руско̂ї народности. Першеньство до одержаня мають: а) зовсїм убогі сироти по учителях шкіл народних, котрі поводять ся взірцево і роблять в науках відзначаючі поступи, б) зовсїм убогі учителї шкіл народних, котрі свої дїти до шкіл посилають: в) убогі учителї шкіл народних, котрі також свої дїти до шкіл посилають. Поданя належить вносити до Руск. Товариства педаґоґічного ул. Мохнацкого 12, найдальше до 20 падолиста 1911 разом з леґатами під а)б)в). За Виділ: о. Тит. Войнаровский, голова, Конст. Малицка, секретарка.

— **Дрібні вісти.** На дім сиріт в Станиславові зложено доси заходами о. Гордієвского 2157 К. 48 с. — Вість про викрите убийників, котрі перед 6 лїтами мали убити якусь сидуху під Городком яг. задля рабунку, показала ся неправдива і арештованих 4 селян, на котрих кинено то підозріне випущено на волю. — На Пасїках під Львовом погоріло обійстє господаря Цьвіока. Шкоду оцїнюють на 12 000 К. — П. Маштарівна згубила золоту брошку з 3 брилянтиками вартости 400 К.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Єґера ул. Ґазова 47. Початок 7½ вечером).

В середу дня 27 вересня „Паливода" фарса зі співами і танцями в 4 дїях Карпенка Карого.

В четвер дня 28 вересня „Циганьска любов" оперетка в 3 дїях Ф. Леґара.

монїли крики та стрілянина. Нїхто не думав іти до дому.

Серед такої галасливої сцени нїхто не звернув уваги на чужинця з диким лицем, що вкрутив ся на подвіре. Положив ся на землю за великим фіґовим деревом а коли весїльні гостї почали вкінци забирати ся, доторкнув ся тремтячою рукою кинджала під одежию, глянув на Зогру хмарно і прошептав: „Твій перший поцїлуй для ангела смерти".

Тимчасом старий Яков став глядати за своєю жінкою а коли побачив єї, як сиділа на камени, підійшов до неї. Однак Зогра поступила ся перед ним на сам берег пропасти; ще один крок а она впаде. Він не важив ся наближатись дальше. Плачливим голосом став напоминати жінку:

— Чи ти знаєш, що я твому батькови заплатив: пятьсот пястрів, величезну суму! І кілько перстенів і шовкових материй я тобі дарував! З любови до тебе я зруйнував ся. І де твоя вдячність! Зогро, моя красо, скинь заслону з твого лиця!

Говорив так довго, то просячи, то грозячи, але надармо. Она не відповідала, немов не чула єго; сиділа неподвижно як статуя. Він ступив крок наперед, але в тій хвили она схопила ся і схилилась над пропастию. Яков не знав, що казати і що діяти.

Тимчасом чоловік за фіґовим деревом, що ще недавно подобав на тигра, готового до скоку, змінив ся цїлковито; єго темні очи сіяли дикою радостию.

Звісивши голову, усїв Яков коло скали, щоби ждати терпеливо, аж завзята твердиня сама піддасть ся. Ненависть, лють, охота і жадоба гризли єго серце. Коли случайно підніс голову, побачив, як Зогра вказала рукою на цьвітку, що своєю яркою барвою блестїла немов зоря на темнім днї пропасти.

— Хочеш єї? — кликнув Яков.

І захоплений пустою надією, з нараженєм житя почав злазити по стрімкій скалї в долину. „Она хоче лиш випробовати мене — думав він — удає кокетку, она любить мене!" Залюблений муж з посивілою бородою дістав гарну цьвітку і гордий на своє геройске дїло, підніс єї до гори, щоби показати жінцї, кликнувши:

— Сьвітло моїх очий, маєш цьвітку!

Але що за несподїванка! Зогра щезла. Кличе єї по імени, шукає єї. Хто міг єї зрабувати? Невже злї духи, „вронколаки", що гнїздять ся в скалистих печерах? Він поблїд і став тремтїти на цїлім тїлї. Але нараз немов блискавка пролетїла попри єго поморщене лице: ще перед кількома хвилями двері єго млина стояли отвором а тепер они замкнені. Задиханий кинув ся до свого дому.

— Моя голубка полетїла до гнїзда! — сказав сам до себе.

Притулив голову до дверий, наслухуючи; двері зариґльовані. Солодкими словами пробує змягчити серце своєї жінки: „Се я, голубко!" — шепче і стукає легко до дверий.

Нема відповіди; не відсуваєть ся нї одна засува. Він нетерпеливить ся і бє кулаком в двері:

— Отвориж менї! Хиба ти не моя жінка? Невже се не образа Аллаха викинути так власного чоловіка з дому?

Всьо тихо. Розлючений починає лаяти свою жінку, бє кулаком і ногою в запору, що не подаєть ся і не отвираєсь. Не тямлячись з пересердя, біжить по великий камінь, щоби розвалити двері і нараз побачив перед собою гурток женщин.

Були се жінки і дівчата, що принесли у великих збанках збіже до млина. Побачили Якова здалека і дивили ся, як він кидав ся коло дверий. Тихо підійшли близше і нараз вибухли голосним реготом.

— Який ти бідний! — каже одна.

— Під нещасливою зьвіздою уродив ся! — додає друга.

— Чарівниця єго зачарувала! — шуткує третя.

І нема кінця сьміхови, що разить єго уха. Від фіґового дерева наближаєть ся до веселих женщин якийсь чоловік.

— Будете тихо, злї язики! — відзиваєть ся гугнавим голосом. Іде згорблений, з трудом опираючись на палицю; одїж звисає з него лахманами; з лиця видко лише довгу, занедбану бороду. Глумливий сьміх мовкне на вид сего чужинця.

— Що ти за один? — питає Яков.

— Я бідний дервіш — каже незнакомий. — Моя голова спочивала сеї ночи в твоїм городї. Гамдуллаг! *) Але позволь менї сказати тим бабам кілька слів!

І з грізними очима звертаєть ся до них та каже:

— Коли женщини ідуть до млина на збитки, знаєте, хто слїдкує за вашими пятами? Диявол! Так, там за корчами він чатує, чигає на вас, як змия на пташка; він побуджує ваші злї думки, острить ваші зуби, щоби клеветати ближних. Ах, що за приємність для тих баб докучати чоловікови, що так само нещасливий як чесний?

Сказавши послїдні слова, звернув ся до Якова.

— Селям алейкум! — сказав той.

— Дрожіть і втїкайте! — крикнув чужинець до женщин. — Бо ваші гріхи лежать розпростерті передо мною численнїйше, ніж тї буряни!

— То сьвятий! — сказала одна, перестаючи сьміяти ся.

— Чарівник! — докинула друга трівожно.

І всї утїкли як курята перед яструбом.

— Чарівник! — прошептав старий Яков, маючи охоту також втїкати.

Але чужинець говорив дальше:

— Я дервіш і приходжу з текки (монастиря) танцюючих дервішів в Кіссамос, з заходу, звідки прийде Муле-Саа, пан часу, щоби всїм джаврам на Кретї постинати голови.

— А куди ти ідеш? — спитав Яков несьміло.

— Все наперед себе, все на Схід, жебраючи та постячи для спасеня моєї душі. І кождого разу, коли по дорозї знайду жерело, мачаю пальцї, втягаю воду крізь ніс, як се пророк приказує і припавши до землї, говорю: Господи, дай менї понюхати запах раю!

*) Слава Богу!

(Дальше буде)

— **Страшна катастрофа.** З Тульону доносять про слідуючу страшну подію: Внаслідок удару грому в панцирний кружляк „Liberte“ на тутешнім побережу настав вибух; корабель вилетів у воздух а кільканайцять мінут опісля затонув. Згинуло 500 людий. Около сто моряків уратували ся, скочивши перед вибухом в море.

— **В Гнильчи,** підгаєцкого повіта, згоріла в ночи з тамтої суботи на неділю деревляна церква. Була то церква вже стара, але могла служити довгі літа. Причиною пожежі мало стати ся то, що тамошний дяк забув загасити сьвічку в деревлянім ліхтари.

— **Убите авантурника підчас забави.** В сали товариства ветеранів при ул. Охоронок ч. 1 відбувала ся з суботи на неділю весела забава з танцями, устроєна читальнею „Просьвіти“. Серед загальної веселости ніхто не сподівав ся, що забава закінчить ся сумно — смертию чоловіка — те ось як до того прийшло.

Серед кількадесяти участників знайшов ся нараз якийсь авантурник, котрого назвиска ніхто не знав. Були лиш деякі особи, котрі знали, що то авантурник, котрого кличуть по імени „Людвісь“. Отже около 1 год. в ночи той авантурник підпитий, зачіпав всіх без виїмки і хотів конче викликати якусь авантуру а наконець таки заказав музиці грати.

Кількох з гостий спротивилось тому а наслідки того були такі, що розлючений авантурник вхопивши крісло, зачав гостий бити. На сали зробив ся страшенний переполох а серед загального заколоту вибито кілька шиб і розбито кріслом лямпу. Кажуть отже, що підчас тої бучі збудив ся сплячий в сусідній комнаті муляр Людвик Білецкий і поспішив втихомирити авантурника. Саме тоді вступив на поріг також дозорець дому, однак ударений лямпою а в наслідок сего облитий кровю, втік до свого помешканя. Се саме зробили також участники забави, втікаючи один перед другим, щоби не наразити свого житя на небезпеку. Муляр Білецкий рівнож не міг дістати ся до розшалілого чоловіка, бо сей грозив єму смертю. Коли же всї що сили втікали, а бішений пустив ся їх здоганяти, сторожиха почула слова одного з утікаючих: „А, ти такий козак!? Чекай я тобі покажу!“ На кілька хвиль зробив ся спокій. Нараз почули люди відгомін падучого на землю тіла; то покотив ся на землю авантурник ударений кимсь із заатакованих боксером Коли приспівший поліциян хотів привернути авантурника до житя, се єму не удало ся, а завізвана телефонїчно ратункова стация ствердила вже лиш смерть авантурника.

По переслуханю учасників, арештовано муляря Білецкого, бо підозрівають єго о убийство. Назвиша убитого не стверджено, бо ніхто із присутних єго не знав. Вбитий не мав ніяких ран на тілі, а смерть наступила внаслідок упливу крови з уст і носа та очевидно і пораженя мозку від сильного удару по голові.

Хто був той авантурник і звідки він взяв ся на забаві, доси ще не висліджено. Арештований Білецкий каже, що він підчас цїлої тої авантури спав і аж коли брат єго збудив, він вибіг на улицю і там застав вже трупа. На сьвідка своєї невинности покликує якогось Павла Кобиляка, теслю по званю.

В сїй загадочній справі доносять ще: Коли о тій події повідомлено поліцию, явив ся комісар Фалькевич і лікар поготівлї. Підчас коли на місци урядувала комісия, поліциян Глух привів якогось чоловіка, котрого арештував, а котрий імовірно брав участь в бійці. Він був без капелюха, мав роздерту камизельку і розірваний ланцушок від годинника. Показало ся дальше, що скло на годиннику було збите і він стануув на 2 год., як-раз в тій порі, коли відбула ся авантура. На поліції переконали ся, що арештований називає ся Людвик Білецкий.

— **Нещаслива пригода на пожарній стражници.** В суботу рано лучила ся на пожарній стражници у Львові підчас вправ пожарної сторожі дуже прикра пригода. В наслідок переrваня линки, упав з висоти II. поверха сержант сторожі, Іван Маланчук, при чім дізнав зломаня хребтового стовпа і зломив праву ногу. Причиною того, що прірвала ся линка мало бути то, що єї перегриз квас сільний. Длячого і як то могло стати ся, сего поки що не звістно.

Телеграми.

Відень 26 вересня. Є. Вел. Цїсар відобрав нині присягу від нового міністра війни ґен. Ауффенбурґа.

Петербург 26 вересня. „Россія“ потверджує, що шефа політичної поліції київскої Кулябка усунено дня 19 с. м. з уряду.

Тульон 26 вересня. Після обчислень надісланих міністерству маринарки, згинуло підчас послїдного вибуху военного корабля 350 до 400 людий. Причиною катастрофи був не грім, як то первістно доношено, лиш вибух пороху в наслідок розкладу, як свого часу на „Єні“.

Льондон 26 вересня. До „Daily News“ доносять з Мальти: Італїяньскі пароплави „Цецилія і „Сардинія“ забрали войско з Сиракуз і сусїдного порту Августа.

Александрия 26 вересня. Прибув тут італїяньский почтовий корабель „Королева Марґарета“. Чутка о забраню єї Турками показує ся тим самим неправдивою.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·44, 11·13.
†) до Красного.

До Чернівець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·30**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·43, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Чернівець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·[illegible]

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·[illegible] 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

З Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).